

488 $\frac{1-2-3-4}{6}$ 60 Rod

PAW

488 $\frac{1-2-3-4}{6}$ 60 Rod

PAW

Laterna film præsenterer

PAW

Instruktion: ASTRID HENNING-JENSEN

Manuskript: ASTRID OG BJARNE HENNING-JENSEN frit efter
TORY GREDSTED's roman PAW

Musik: HERMAN D. KOPPEL indspillet med medlemmer
af Radiosymfoniorkestret

Personerne:

Paw
Anders
Godsejeren
Styrmanden
Frk. Bo, Paws tante
Betjent Hansen
Skolelærer Jensen
Anne, godsejerens datter
Marius, købmandens søn
Inger, betjentens datter
Købmanden
Skytten
Forstanderen på optagelseshjemmet
Onkel Frants, en jagtgæst

endvidere:

Kamera Henning Bendtsen D.F.F.
Niels Carstens
Arthur Christiansen
Tone Peter Willemoës
Georg Jensen
Klippeassistance Anker
Atelier Saga Studio
Kopi Johan Ankerstjerne A/S

Jimmy Sterman
Edvin Adolphson
Asbjørn Andersen
Preben Neergaard
Karen Lykkehus
Karl Stegger
Helge Kjærulff-Schmidt
Ninja Tbolstrup
Freddy Pedersen
Grethe Høholdt
Poul Smyrner
Mogens Hermansen
Finn Lassen
Svend Bille

Arthur Jensen
Ebba Amfeldt
Otto Hallstrøm
Aksel Stevnsborg
Edith Hermansen
Rigmor Hvidtfeldt
Ego Brønnum-Jacobsen

Udlejning:

A/S ASA FILMUDLEJNING

Handlingen

Filmen om drengen PAW begynder tidligt på forsommeren, da et skib fra Vestindien lægger til ved kajen i en lille dansk købstad, og en 12-års dreng går i land, fulgt af styrmanden.

Drengen er Paw; han er farvet; hans mor var fra en af de små vestindiske øer, hans far, som han lige har mistet, var dansk. Nu skal han bo hos en faster, som hidtil kun har passet en kanarie-fugl – plantagen og urskoven skal byttes med en lille fjordlandsby og den danske fredelige bøgeskov . . .

. . . Og Paw skal leve sammen med blåøjede børn med kornfarvet hår; børn som ikke før har været sammen med andre end naboens og aldrig har snakket med »en farvet«.

– Farvet, det er da ikke noget problem her i landet, mener gods-ejeren.

– Ikke før man får det ind ad døren, svarer krybskytten Anders, som efter tantens død bliver Paw's plejefar. Og det bliver slet ikke så nemt for den lille landsby's mennesker at klare Paw – eller for ham at klare dem. Han er anderledes, og han skal kanøfles. Det vidste allerede H. C. Andersen. Og man kan egentlig ikke sige, det er blevet stort bedre med tiden.

Nogen helt almindelig krybskytte er denne svenske tilflytter ikke – også han er forskellig fra landsbyens faste beboere; ingen ved rigtig noget om ham; kun Paw åbner han sig for, og manden og drengen finder hinanden i et varmt venskab. To ensomme finder frem til hinanden . . .

Men de får ikke lov at blive sammen. Anders bliver taget som krybskytte. Paw bliver sendt til et optagelseshjem. Og da han ikke forstår, hvorfor han ikke må blive sammen med sin plejefar, flygter han tilbage til ham, til hytten ved fjorden, som var blevet hans hjem. Men her venter politiet . . .

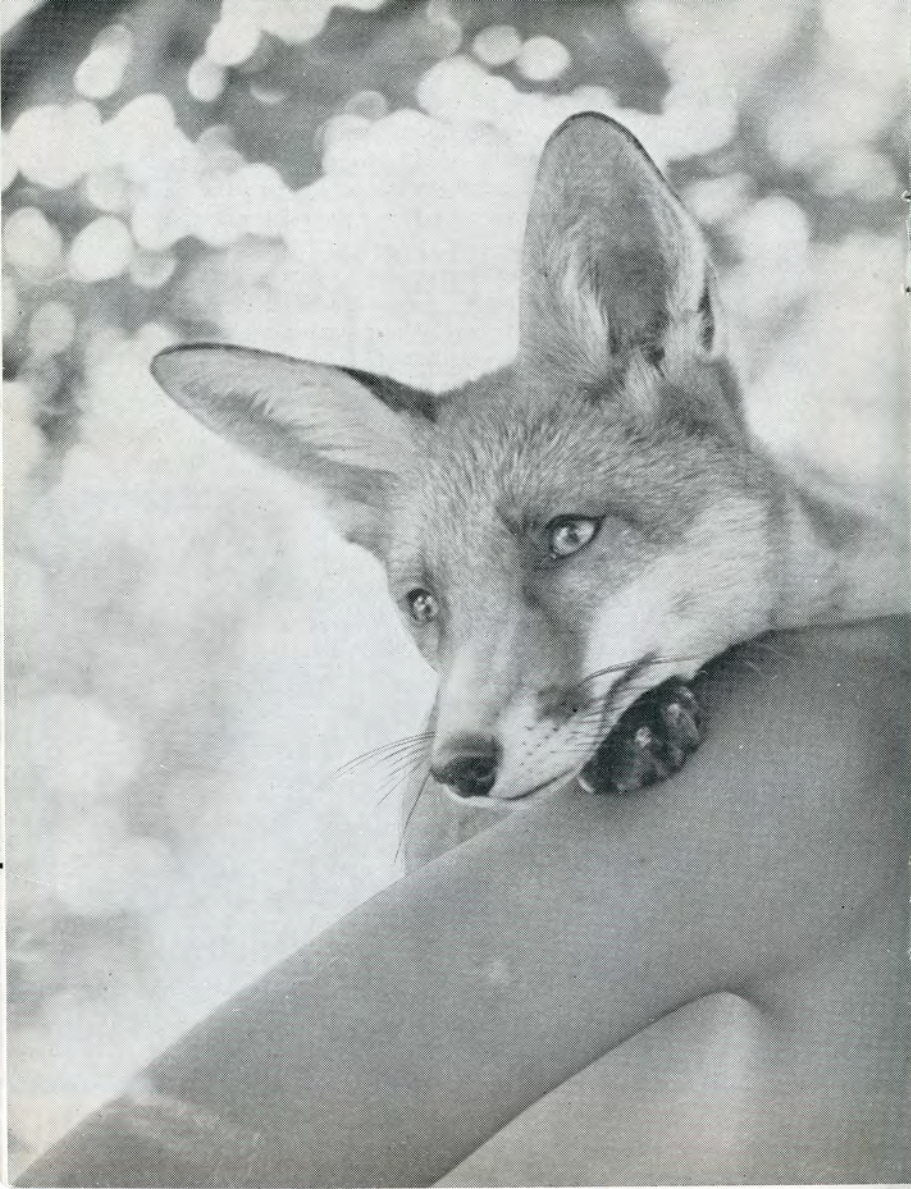
Skuffet over mennesker flygter Paw igen, men denne gang finder han en fredet ø, hvor han slår sig ned med sin eneste ven, en ræveunge, som har mistet sine forældre. Han lever en hel Robinson Crusoe-tilværelse og får brug for alt det, han lærte i urskoven.

I landsbyen tror man, Paw er på vej tilbage til Vestindien som blind passager. Men hans plejefar finder ham. Under den store andejagt er Paw lige ved at blive afskåret fra sin ø, da jægerne omringer den. Højt oppe i sit træ søger Paw tilflugt og retter sin pil mod de mennesker, som hans ensomme drengesind kun kan se som fjender.

– Vil du blive deroppe i dit træ, spørger Anders ham. – Eller vil du komme ned og gi' menneskene en chance til?

Og Paw kommer ned. Hans lille ræv har lært at klare sig, og han selv bliver hjulpet til at finde en vej tilbage til menneskene.

ASTRID HENNING-JENSEN

– har altid på en eller anden måde haft børn med i sine film. Måske fordi de »voksne«, som filmen altid taler til, ofte ved så lidt om den verden, som er børnenes, de unges. Måske også fordi børn og unge har så umiddelbare, udtryksfulde, sande ansigter.

– Børnene er det, som skal bygge verden op og få landene til at forstå hinanden, siger Astrid Henning-Jensen. Forstår man ikke børnene, forstår man ingenting. Det er med børnene det hele begynder.

Til filmen om Paw har hun valgt en vestindisk dreng og en svensk skuespiller til at spille sammen med de danske. Det er noget nyt, som hun og Mogens Skot-Hansen, der har produceret, her forsøger i dansk film. I den kommende tid vil Paw's ansigt forhåbentlig fortælle en hel del om Danmarks tolerance derude i verden.

Et helt år har Astrid Henning-Jensen arbejdet med denne film – som har budt på større vanskeligheder end nogen af hendes tidligere; en dreng, der skulle lære sproget; arbejdet i naturen med dyr og mennesker, vind og vejr. Men hendes kendemærke er utrættelighed – en aldrig gåen på akkord med kunstneriske eller menneskelige problemer.

JIMMY STERMAN

– fandt vi i Arnhem i Holland. Han blev valgt mellem hundreder af ansigter fra England, Amerika, Frankrig og Tyskland. Han var Paw, fra første dag vi så ham, siger Astrid Henning-Jensen.

Han er 12 år. Hans mor er fra Holland. Hans far fra de Vestindiske Øer. Næsten som i filmen. Det var ikke altid lige let for ham at være »farvet«. Men da han blev kaldt til Danmark for at spille Paw, blev han, der før blev drillet, klassens helt. Nu har han gode venner her i Danmark. Og i Sverige; han skriver med Edvin Adolphson og hans danskfødte hustru. Under filmindspilningen boede han sammen med Astrid Henning-Jensen og sønnen Lars. Derved lærte han på få uger at tale dansk. Den første måned var han helt alene med sin instruktør og filmholdet. Han lærte menneskene og skoven ved Gavnø og dyrene at kende – før han mødte skuespillerne.

Jimmy har aldrig filmet før. – Jeg vil ikke være berømt, siger han. – Jeg vil lære noget og blive dygtig. Hans mor har lært ham at være stolt af sin farve.

EDVIN ADOLPHSON

– har aldrig før medvirket i en dansk film. Den bedste præsentation af ham må være at minde om titlerne på hans svenske. Så får man et godt billede af denne forunderligt alsidige kunstner, der i sig forener mandfolket med en fin følsomhed, en fandenivoldsk gøglernatur og en alvorligt stræbende skuespiller, for hvem filmen er noget centralt i vort kulturliv.

Man vil huske hans store elskerroller i »Med dig i mine arme«, »Kammerathustru« og »Frk. Kirkemus«. Karakterrollerne i »Galgeemanden«, »Singualla«, »Havets mænd«, »Synnøve Solbakken« og nu sidst i »Laila«.

Edvin Adolphson's karriere på teater og film begyndte med de store svenske film i tyverne – og synes med hans virile, humorfyldte personlighed at skulle fortsætte endnu i generationer . . .

– Mange film har jeg gjort, siger Edvin Adolphson på næsten høj-dansk, – men til Paw tabte jeg mit hjerte.

